

1

JENA

Súčasnosť

Naposledy som ho videla, keď ešte nebol slávny, jeho hudbu nehrali v rádiách a jeho tvár nezdobila obálky magazínov. Posledné *ahoj a držím ti palce* som mu povedala v čase, kedy bol len obyčajný chalan bývajúcí na jednej z ulíc Bradfordu. Aj dnes si viem jasne vybaviť okamihy, keď na mňa uprel tie svoje nádherné oči farby čokolády s mihalnicami, ktoré mu závidelo nejedno dievča. Vždy dokázal nahliadnuť cez všetky vrstvy môjho *ja*. Tam, kam som nevpúšťala nikoho okrem neho, pretože som tam skrývala svoje najväčšie tajomstvá, obavy aj sny.

Zane bol vždy tak trochu zasnívaný, ale vedel, čo v živote chce. Istým spôsobom bol mojím vzorom, aj keď moje sny museli zostať na pár rokov odložené. S úspechom v talentovej šou sa jeho život razom zmenil. Otočil o stoosemdesiat stupňov.

Drasticky a nenávratne.

Už v ňom viac nezostalo miesto pre mňa, jeho najlepšiu priateľku prakticky od narodenia. A, bohužiaľ, ani pre kamarátov z našej partie z ulice. Spolužiaci sa stali bý-

valými, keďže prerušil štúdium, a svoju detskú izbu vymenil za tie hotelové. Občas som premýšľala nad tým, či boli rovnako útulné a osobné ako jeho vlastná v dome, ktorý bol od toho nášho vzdialený iba niekoľko metrov. Bolo aj v nich cítiť jeho kreativitu, zvedavosť a zamilovanosť do hudby, umenia, vesmíru a žltej farby?

Rada samu seba presviedčam, že to tak bolo. Že aj napriek tomu, že v nich nikdy nezostával dlho, dokázal do nich prepašovať niečo malé zo svojho starého života. Má ešte vždy rád maľovanie? Vidí stále čaro v básňach, alebo sa zvykne svojím typickým fascinovaným pohľadom hodiny pozerat' na súhvezdia?

Po toľkých radikálnych zmenách v jeho živote... Zmenil sa aj on sám?

Chcela by som vedieť, či som mu chýbala rovnako, ako chýbal on mne. Či bol naozaj tak extrémne zaneprázdnený, keď mi aj týždeň neodpísal na správu. Pohltila ho práca a povinnosti tiež vtedy, keď mi prvýkrát v živote nezablahoželal k narodeninám? Keď som strávila prvé Vianoce sama v izbe pod dekou a so slzami v očiach namiesto vymieňania si ručne vyrobených darčiekov? A aj druhé, tretie a všetky nasledujúce?

Chápala som to.

Nie, klamem.

Nechápala, aj keď som sa o to veľmi snažila. Jeho neprítomnosť na mňa neskutočne doliehala, najmä v prvých rokoch. Možno som bola istým spôsobom sebecká, ale chcela som svojho najlepšieho priateľa späť. Nikdy mi nenapadlo, že by mohla byť neprítomnosť jedného človeka taká citelná, ale... bola, neskutočne. Za všetky tie roky nás toho spájalo toľko, že by som rozprávaním o spoločných zážitkoch strávila niekoľko dní, azda aj týždňov. Moja druhá polovica z *nerozlučnej dvojky*,

ako nám hovorievali ostatní z našej partie, tu naraz nebola, a tú prázdnotu nedokázal zaplniť nik iný.

Ako čas plynul, prešla som si hádam všetkými fázami smútku – od popierania, cez hnev, obviňovanie a sklúčenosť, až po prijatie na záver. Rozdelili sme sa jedí-
ným krutým rezom osudu, a zatiaľ čo ja som sa zmietala v neistote a neznámej prázdnote, Zane vyzeral byť v rozhovoroch šťastnejší než kedykoľvek predtým. V tom momente som pochopila, že čosi ako spriaznené duše neexistuje a že smútok a bôle sú čisto moje vlastné a vyliečiť ich môžem iba ja. Postupne som akceptovala fakt, že Zane už viac nie je stredobodom môjho života a ani ja nie som súčasťou toho jeho. Prestala som si klásť otázku *prečo*. Nastal čas pohnúť sa vpred. Zakázala som si ako-
koľvek privolávať spomienky na minulosť a túlať sa nimi. Zostali zamknuté v najhlbších kútoch mojej mysle aj srdca. Toto metaforické upratovanie následne uvoľnilo priestor pre nové zážitky či niekoľkých nových ľudí, ktorí mi skrížili životnú cestu, a moje dni proste plynuli ďalej. Svoju bolesť a zranenia som ukryla za vysokú, no nie hrubú bariéru občasného sarkazmu a ľahostajnosti voči niektorým veciam či osobám. Blízko k sebe som si nepúšťala skoro nikoho, ako jediná mala za ňu prístup moja mama. Pri nej som sa nebála byť sama sebou.

„Jena, prídeš teda neskôr?“ Aj cez odposluch zachytím v maminom hlase náznak obáv.

„Áno, mami,“ odvetím jej, kým sa zase vrátim k dokončovaniu svojho mejkapu. Pred zrkadlom som sa trochu pozabudla, stratila v myšlienkach... *naňho*. Na minulosť. „Ak budem meškať, tak iba chvíľku. Neručím za premávku.“

„Mohla si ísť vlakom, mala by si to jednoduchšie, ako trepať sa z Londýna štyri hodiny autom.“

Vzdychnem si, zase tá istá pesnička. „Rada šoféru-

jem. A keď budem v meste, dostanem sa až k domu Malekovcov ľahšie vlastným autom, ktorým aj odídem, než si brat' od stanice taxík, nemyslíš?“

„Škoda, že si nešla včera so mnou. Ušetrili by sme jednu cestu,“ neodpustí si poznámku. Viem si predstaviť, že za celý čas, čo je v Bradforde, nevystřčila päty z izby, pretože má príliš veľa práce. Aj keď je ešte vždy majiteľkou nášho starého domu na ulici, kde bývala aj Zaneova rodina, zakaždým, keď sa vyberie do Bradfordu, ubytuje sa v hoteli. Nemám jej to za zlé, ja sama som dodnes nenašla silu vkročiť do toho domu. Spomienky na veci, ktoré sa v ňom udiali, mi ešte vždy prinášajú nočné mory. O dom sa v čase, keď nie je v prenájme, stará správca.

„Trisha sa ťa už nevie dočkať,“ pokračuje, pričom začujem v pozadí hovoru podpätky jej lodičiek, pretože v nich chodí aj doma. „Nevidela ťa *večnosť*, ako sama povedala.“

„Viem, je to dlho. Ale som rada, že aspoň vy dve sa stretávate celkom často. Poznáte sa... Ako je to vlastne dlho?“

„Och, veď sme šli do pôrodnice takmer narovnať,“ zasmee sa. „Akoby nestačilo, že sme boli spolu skoro každý deň. Tebe sa však nechcelo na svet, tak si o týždeň mladšia...“ *ako Zane*, doplním si v mysli, čo zostalo nevyslovené.

„Dokončím iba ten stĺpček a prídem tam, sľubujem.“ Ani slovom nenadviažem na začiatú tému, tobôž už nezmienim *jeho* meno.

„Aj tak nechápem, prečo musíš ísť kvôli tomu do kancelárie. Dnes sa dá predsa písať v pohode aj z domu,“ podpichne ma, na čo si iba povzdychnem. Rozoberali sme to už neraz, a hoci mám notebook aj v byte, prácu si nosím domov len výnimočne, a to vtedy, keď mi horia termíny. Je to moja zásada. Práve ona by to mala chápať,

pretože ako šéfkla uznávaného ženského magazínu to má skoro rovnako.

„Budem sa ponáhľať, v rámci možností,“ poviem rýchlo, zahalím sa ešte do dávky svojho milovaného parfumu a odídem z kúpeľne, pričom za sebou pribuchnem dvere. Môj londýnsky byt síce nie je najväčší, ale vyhovuje mi. Aj tak som väčšinu dní z týždňa v redakcii a trávim tu len víkendy, ak sa práve nevyberiem na potulky – loviť námety na nové články či spoznávať miesta z dobových novín, v ktorých sa tak rada vrtám v archíve knižnice.

„A vezmeš aj to drahé víno?“

„Áno, aj preto idem do kancelárie,“ prikývnm s úsmevom, ktorý nemôže vidieť, ale môže ho aspoň začuť. „Myslela som, že ho kúpim, ale dostala som ho ako milú pozornosť a myslím, že teta Trisha bude viac než spokojná.“

S buchnutím dverí bytu zanechám za sebou všetko, o čom sme sa s mamou bavili, a zbehnem schodmi nadol. Marcový deň je klamlivo teplý. Jar sa prebúdzá v plnej kráse a mnohé z parkov v Londýne sú práve v týchto dňoch ako rajské záhrady. Zbožňujem, keď sa môžem cestou z práce len tak chvíľku poflákať po cestičkách medzi starostlivo udržiavanými záhonmi kvetov a nemyslieť na nič. Ak chcem dnes ale stihnúť spomínanú večeru v Bradforde, musím si hlavne švihnúť s článkom a zvládnuť cestu autom, takže myšlienky na prechádzku parkom musia ísť bokom. No tie, ktoré smerujú k nadchádzajúcemu večeru, mi nechcú dať pokoj.

Článok napokon úspešne dokončím, uložím ho kliknutím na fialovú ikonku v programe a nechám ho *odležať*, ako tomu zvyknem hovorievať. Nikdy neposielam

šéfovi článok, ktorý dokončím len pár minút predtým. Vždy si ho prejdem ešte raz, keď si trochu oddýchne u mňa v počítači. Poradila mi to kedysi mama a ja tento skvelý zvyk dodržiavam.

Tašku s vecami mám od včera zbalenú a naloženú v aute, takže mi zostáva zastaviť sa iba na čerpačke na výpadovke z Londýna a môžem vyraziť na vyše štvorhodinovú jazdu do rodného Bradfordu. Myslím ale, že dnes mi to bude trvať o niečo dlhšie. Je predsa piatok, takže smerom z Londýna pôjde mnoho áut. Na Bradford je to jeden z hlavných ťahov, preto sa modlím, aby bola premávka plynulá.

Vyzujem si lodičky a vhupeň do pohodlných tenisiek, ktoré sa síce príliš nehodia k sukni a blúzke, ale v podpätkoch by som tú dlhú cestu odšoférovať nezvládla. Navyše, nemusím sa pred večerou prezliekať a môžem tak zísť rovno k domu Malekovcov.

Londýn opustím pred druhou popoludní a keďže si pamätám, že Zaneova mama zvykne podávať večeru okolo šiestej, mala by som to teoreticky stihnúť. Pri najhoršom budem meškať iba pár minút. Aj to platí len v prípade, že sa od môjho odchodu z Bradfordu nič nezmenilo. Teta Trisha je však jedna z tých, čo svoje zvyky nemenia len tak. Sú trvácne a držia rodinu pohromade. Pokúšam sa vybaviť si spomienku na Zaneove sestry, ktoré som nevidela osobne už pár rokov. Hádám sa príliš nezmenili.

Cesta mi ubieha príjemne, užívam si ju. Mám radšej dlhé jazdy než krátke presuny mestom, ktoré bývajú plné stresu a šialeného tempa. V aute mi hrá obľúbená hudba, pri ktorej mi občas zabehnú myšlienky k cieľu mojej cesty. Návrat na miesta, kde som strávila detstvo, kde vznikli prvé priateľstvá i lásky, kde som získala vzdelá-

nie a prvýkrát som si vysnívala, že sa budem živiť písaním rovnako ako mama, má pre mňa isté čaro. Zakaždým sa ma zmocní sentimentálna nálada.

Ale skoro vzápätí, ako mnou prejdú všetky tie príjemné pocity, mi ich zničí jediný, ktorý zo mňa vysaje všetko, na čo *rada* spomínam. Viem, že raz sa ho zbavím a spomienka časom vybledne, no tú viditeľnú budem so sebou nosiť do konca života. Aj keď som sa naučila skrývať pripomienku toho strašného dňa, vždy, keď sa na mňa niekto pozerá dlhšie, než je nutné, polapí ma strach, že predsa len na mne zostalo čosi príliš viditeľné. Že zbadal to, čo poctivo zakrývam každý boží deň.

Do mesta sa dostanem zopár minút po šiestej večer. Zdržal ma nákladniak, ktorý zjavne zabúdil a motal sa mi v smere trasy pekne dlho.

Na piatkový večer tu je oproti uponáhľanému Londýnu vcelku pokoj. Miniem odbočku na ulicu, kde som vyrastala, a snažím sa rýchlo potlačiť ten pocit v hrudi, ktorý by som mohla prirovnáť k nostalgii.

Koľkokrát som bežala tou ulicou nadol, s kamarátmi za päťami a smiechom na perách? Koľkokrát ma Zane zatiahol do vedľajšej tichej uličky, kde sme spolu čarovali na múr starého domu? Už vtedy som videla, ako ho to baví a naplňa. Sem-tam sme boli takí zahĺbení do nášho maliarskeho výtvoru, že na mesto stihol sadnúť súmrak, ktorý vo mne spolu s miestom, kde sme boli, vyvolával hrôzu. Rozpadnuté múry domov, kde dávno nik nebýval, mačka mňaukajúca v diaľke či náhly hrmot mi dokázali rozbúchať srdce strachom. Aj keď si ma Zane za to najprv doberal, napokon mi vzal ruku do svojej a zmizli sme odtiaľ tak rýchlo, ako sme vládali. Pustil ma až pred naším domom. Bola som mu vďačná, že to pre mňa spravil a vedela som, že nikdy, naozaj nikdy, si kvôli tomu zo

mňa nebude ut'ahovať, ako to občas robievali ostatní chalani z partie.

Zanadávam, keď si uvedomím, že až príliš blúdim spomienkami a že vlastne ani netuším, kde teraz Malekovci bývajú. Ako im Zane kúpil nový dom, ešte som ho nevidela. Zájdem s autom ku krajnici a rýchlo napíšem mame správu s prosbou, nech mi pošle adresu. Trvá naštastie iba pár sekúnd, kým mi príde odpoveď: **Mama:** *To nemyslíš vážne! :-)* *Prečo som si myslela, že vieš, kam máš prísť?*

Pretočím oči nad tým, že je schopná doberať si ma aj cez správu, ale v ďalšej mi príde adresa. Stojím totiž na nevhodnom mieste a som rada, že nejdú okolo policajti. Naťukám nový údaj do navigácie a zistím, že ma čaká ešte desať minút jazdy. Budem *isto* meškať. Do hája, bude to trápny príchod, ale hádam to nebude nikomu prekážať.

V cieli cesty prechádzam očami po ulici zisťujúc, kde by som mohla nechať auto. Nájdem však len jediný vhodný úsek, a to presne pred bránou do domu. S malou dušičkou využijem možnosť automatického parkovania, keďže pozdĺžne mi to príliš nejde, a modlím sa, nech nebude musieť nikto odísť predomnou.

Vypnem motor. Ručičky tachometra aj otáčkomera klesnú na nulu, auto stíchne. Nevystúpim hneď. Najprv sa zhlboka nadýchnem. Potrebujem si prečistiť hlavu, pretože sa mi cez ňu prehnalo priveľa spomienok a nemôžem byť pod ich vplyvom. S rodinou za múrmi tohto krásneho tehlového domu nás síce spája minulosť, ale teraz už kráča každý z nás vlastnou cestou.

Návraty sú skvelé, poviem si niekoľkokrát za sebou.

Nevedia to, Jena...

Nik z nich o tom nevie.

Zvonček stlačím prstami, ktoré sa mi mierne chve-

jú. Keďže neviem, či ma niekto počul, zazvoním radšej znova. Kroky za dverami vôbec nezačujem, iba sa naraz otvoria a ja hľadím do tváre hostiteľky.

„Si to ty! Vitaj, Jena,“ ozve sa s úprimnou radosťou a vtiahne ma do svojho objatia. Vonia stále tak, ako si pamätám z detstva, keď ma objímala tak často ako ostatné svoje deti. Keď sme so Zaneom dobehli neskoro na večeru, jej objatie nikdy nechýbalo a vždy nahradilo hroziace výčitky, že meškáme.

„Ďakujem, teta Trisha,“ šepnem zastreným hlasom.

„Žiadne *teta Trisha*! Naozaj by som bola rada, keby si ma oslovovala iba menom, dobre?“ pokrúti hlavou, odťahne ma od seba na dĺžku paží a prejde po mne skúmaným pohľadom. Zadržím pri ňom dych, aj keď to celé trvá krátko. „Dlho som ťa nevidela, slniečko,“ usmeje sa a napokon mi naznačí, nech vstúpim. Zatvárim sa rozpačito, ale aspoň kývnem hlavou, že som si tej skutočnosti vedomá. Netuším, čo na to odpovedať a mám trochu strach, že hocaká odpoveď by čaro tých slov proste pokazila.

„Poďme k ostatným, budeš isto hladná po takej dlhej ceste.“

Pousmejem sa a kým sa vydáme smerom do jedálne, vyzlečiem si kardigán a podám jej ozdobnú tašku s fľašou drahého vína zo svojej kancelárie. „Dovolila som si priniesť ti malú pozornosť.“

„Och, to si nemusela, Jena! Ale ďakujem,“ pokrúti Trisha hlavou, vezme odo mňa darček a vykročí chodbou do útrob domu. Som tu vôbec prvýkrát a kým sa držím pri nej, v rýchlosti si obzerám, ako to tu vyzerá. To, čo vidím, ma očarí. Dom má dušu, ako sa vraví, a isto za to môže Trisha s dcérami.

Keď vstúpim do jedálne, som napätá, pretože netuším, kto všetko sedí za stolom.

Či je tu napokon aj *on*.

Kým sa stihnem rozhliadnuť a spracovať tú rodinnou pohodou poznačenú realitu, kráča mi už v ústrety moja mama a objíme ma.

„Dobrá večer,“ pozdravím tak, aby ma počul každý pri stole, a konečne mám možnosť prejsť zrakom po prítomných. Zdá sa, že budeme mať rýdzo dámsky večer, nijaký chlap nablízku. Odľahne mi. Alebo to bolo sklamanie, čo ma nečakane pichlo pri srdci?

Na jednej strane si nedokážem predstaviť, že by sme sa so Zaneom mali stretnúť po toľkom čase, ale na tej druhej po tom túži tá časť môjho *ja*, ktorá stále žije minulosťou. Tá, ktorá potrebuje odpovede na rokmi nahromadené otázky.

„Začali sme s predjedlom, pridáš sa k nám? Mám ho pre teba prichystané v kuchyni,“ preruší niť mojich myšlienok Zaneova mama a vyberie víno z tašky, aby ho položila na barovú skrinku.

„Dám si rovno hlavný chod. Nemusíš si robiť starosti, teta Tri... ehm, Trisha,“ pokrútim hlavou.

„Aké starosti? Si náš hosť, môžeš si priať čokoľvek,“ usmeje sa na mňa.

Uhladím si látku sukne a usadím sa vedľa mamy. Zapletený cop mi sklzáne cez pravé plece, ten pohyb je možnou súčasťou. Ponad stôl, ktorý prekypuje dobrotami a je ozdobený sviečkami v nádherných svietnikoch, sa znova rozleje pohodová, smiechom poznačená vrava, na okamih prerušená mojím príchodom.

Som si vedomá toho, že pohľady Zaneových sestier smerujú na mňa a ich tváre sú isto plné nedočkavosti vyspovedať ma, no kým sa usádzam a komunikujem s ich matkou, neodváža sa ani jedna z nich náš rozhovor prerušiť. Viem tiež veľmi dobre, že to nepotrvá dlho. Ak sa

príliš nezmenili, môžem o chvíľu očakávať doslova križový výsluch.

Vibrovanie mobilu upúta moju pozornosť. Zvuk prichádza z nízkej komody pri stene, a keď k nemu zamieri práve Trisha, pochopím, že patrí jej. Aby nebol narušený chod večera, má vypnuté zvonenie a ja rýchlo dolujem v pamäti, či som stihla s tým svojim spraviť to isté.

„Áno?“ prijme hovor. Zaregistrujem, že na stole, kde sa podáva jedlo, nijaký ďalší telefón nie je. Všetky sú mimo dosahu, a to sa mi páči. Pri večeri sa máme rozprávať medzi sebou a nie hľadiť na displej mobilu.

„Spýtam sa, počkaj,“ vráti sa Trisha s telefónom pri uchu k nám a zastane očami na mne. „Zlatko, stojíš s autom pred bránou?“ Na jej otázku rýchlo prikývnem. A to som si myslela, že nebudem pre nikoho prekážkou, no zjavne to tak bude.

„Mám ho ísť... ehm, preparkovať?“ spýtam sa obratom, aj keď mi je jasné, že ma to tak či tak neminie. Trisha prikývne a odvetí volajúcemu, že sa to rieši.

V ruke zovriem kľúče od auta, ktoré som znova vytiahla z kabelky, a čo najrýchlejšie kráčam k vchodovým dverám. Vykĺznem z domu len tak, ako som. Vládu už preberá noc a pred bránou ihneď zbadám blikajúce oranžové svetlá. Nieкто vážne čaká, aby mohol zaparkovať pred domom. Asi som vyšachovala z hry Trishinho manžela, napadne mi ako prvé. Pridám do kroku, aby nečakal príliš dlho a neblokoval tak ďalšiu premávku, ale ulicou neprechádza nijaké auto. *Chvalabohu*. V celom tom zhodne aspoň jedna pozitívna skutočnosť.

Keď vyjdem na ulicu a poobzerám sa po oneskorenom návštevníkovi, pri plote, kam nedosiahne svetlo z lúčov, sa pohne postava. Špičkou topánky na chodníku zhasí cigaretu a vykročí ku mne.

„Ospravedlňujem sa. Nečakala som, že by mohol po mne ešte niekto prísť. Ja sama som už meškala.“ Hlas sa mi zachveje nervozitou. Nerada vyvolávam podobné situácie a nerada bývam ich súčasťou. „Hneď si auto preparkujem.“

Stlačím tlačidlo na odomknutie auta, ktoré mi vzápätí zabliká, ako keby ma pozdravilo.

Neznámy vstúpi do kruhu svetla z pouličnej lampy a ja len zbežne obrátim pohľad tým smerom. Avšak akýsi príliš známy pocit mi obalí každý kúsok vnímania. Ustanem v pohybe, som naraz ako zakliata. Oči sa mi vrátia naspäť na to miesto.

Moje srdce ho spoznáva skôr ako moja myseľ. Dych sa mi pri pohľade naňho zadrhne v hrdle. Odrazu vnímam iba jeho, všetko ostatné stráca obrysy, svoj význam i podstatu. Aj na tých pár krokov, čo nás delia, zapôsobí na mňa jeho prítomnosť ako čosi magické, čosi lákavé, a pohladí mi to dušu. Tmavé vlasy má po bokoch skrátene, len na temene sú dlhšie. Oblečenú má tmavú bundu aj džínsy, vďaka čomu splýva s tmou navôkol, ale nemýlim sa.

Nie je to Trishin manžel.

Hľadím na jej syna, ktorého nečakaná prítomnosť mnou prešla skrz-naskrz.

Nemusí ani prehovoriť.

Stačí mi jeho úsmev, ktorý je napoly lenivý, napoly odzbrojujúci, a mne sa v okamihu vyrojí v hlave nespočetné množstvo momentov, keď ma obdaril úplne rovnakým. Mám naraz pred sebou Zanea, ako som ho vídala, keď mi bol ešte nablízku. Každý boží deň. Chalan, čo práve stojí azda trochu neisto na chodníku asi tri kroky odo mňa, prežíval vtedy so mnou všetko, čo sa dialo v mojom živote, a ja som mu to naplno oplácala. A te-

BARBORA ASTOR

raz... Uvedomím si, že moja hlava to akosi nezvláda. Intenzita vnemov, čo ma v okamihu premôžu, ma dostáva do stavu, akoby som bola tesne pred explóziou. A tak si doprajem hlboké nádychy, jeden, dva, tri, štyri.

A on? Sleduje ma pohľadom spod dlhých mihalníc a zrejme v duchu uvažuje, čo si môže dovoliť. Ako sa zachovať. Keby som mu lepšie videla do tváre, možno by som mu na nej čítala rovnaký šok a pochybnosti, aké ovládajú aj mňa.

Bože, zmenil sa... Je dospeljší, príťažlivo vážny a ešte krajší, než si ho pamätám. A prečo ho, sakra, túžim objasť? Rozbehnúť sa mu do náruče a uvítať ho, akoby tie uplynulé roky ani neexistovali? Chýbal mi ako nikto iný na svete. Lenže, bolo to iba jednostranné. Pochybujem, že mu moja neprítomnosť akokoľvek narúšala dni plné nových dobrodružstiev.

Nepohnem sa smerom od neho, ale ani bližšie k nemu. Stojím na mieste, akoby som tam zapustila korene, a zostávajúc pod vplyvom prekvapenia nechávam rozhodnutie, čo sa bude diať ďalej, celkom na neho. Preruším však aspoň ticho medzi nami a s malou dušičkou šepnem: „Zee?“

On sa krátko zasmeje. „Tak mi už celé veky nik nepovedal, *Nena*.“